

Arrest

nr. 100 271 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 71 157 van 30 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de bestreden beslissing wordt vernietigd.

Gezien het arrest nr. 221 808 van 18 december 2012 van de Raad van State waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 november 2011 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij wordt bij vonnis van 9 december 2010 van de rechtbank van eerste aanleg te Gent erkend als staatloze.

Op 3 februari 2011 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 juni 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 juli 2011 en vormt de bestreden beslissing:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 06.01.2007 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou geleerd hebben en diverse cursussen zou gevolgd hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, noch fraude pleegde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 09.01.2007. Deze aanvraag werd afgesloten op 28.02.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 28.12.2007 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk ongeveer één jaar en twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verzoeker haalt aan dat hij erkend werd als staatloze door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent op 09.12.2010 en legt ter staving een kopie van het vonnis voor. Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze vormt echter op zich geen buitengewone omstandigheid die betrokkene verhindert de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving.

Betrokkene verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag dat hij geboren werd in Doaba in Pakistan, en dat hij in Pakistan woonde tot hij op 21.04.2004 met de hulp van een smokkelaar het land verliet. De ouders van betrokkene zouden in het bezit geweest zijn van de Afghaanse nationaliteit. Betrokkene legt een attest opgesteld door de Pakistaanse ambassade te Brussel d.d. 04.03.2009 voor waarin gesteld wordt dat betrokkene de Pakistaanse nationaliteit niet bezit en dat hij geboren werd uit Afghaanse ouders. Het administratief dossier bevat tevens een attest opgesteld door de Afghaanse ambassade d.d. 19.03.2008 dat stelt dat betrokkene de Afghaanse nationaliteit niet bezit. Uit het feit dat betrokkene geen nationaliteit heeft, kan echter niet zonder meer worden afgeleid dat betrokkene ook zijn recht op verblijf in zijn land van gewoonlijk verblijf, namelijk Pakistan, zou verloren zijn of er niet langer zou worden toegelaten. Betrokkene woonde immers volgens zijn eigen verklaringen voor zijn vertrek naar Europa zijn hele leven in Pakistan. In het administratief dossier bevindt zich een attest van de Doaba High School dat stelt dat betrokkene er school liep van 1987 tot 1993. Het lijkt dus erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen recht op verblijf zou hebben in Pakistan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar dat hij de Pakistaanse of Afghaanse nationaliteit niet zou kunnen verwerven. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat volgens de Afghaanse nationaliteitswet men een Afghaans staatsburger is, wanneer beide ouders Afghaans staatsburger zijn, ook wanneer men in het buitenland geboren wordt. Betrokkene zou ook in aanmerking kunnen komen voor het Pakistaans staatsburgerschap op basis van de Pakistaanse staatsburgerschapswet van 1951, omdat hij in Pakistan geboren werd. Gelet op bovenstaande elementen, kan de enkelvoudige omstandigheid, zijnde de erkenning als staatloze, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure, namelijk

via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen.

Betrokkene beweert dat hij zich in een prangende situatie bevindt en dat een terugkeer onmogelijk is. Hij laat echter na dit verder te verduidelijken of enig bewijsstuk voor te leggen. Het is aan betrokkene om minstens een begin van bewijs te geven. De loutere bewering dat men niet kan terugkeren en dat men zich in een prangende situatie bevindt volstaat niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

(...)"

Op 26 juli 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grond gebied te verlaten.

Bij arrest nr. 71 157 van 30 november 2011 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing van 26 juli 2011.

Op 5 januari 2012 stelt de verwerende partij cassatieberoep in tegen voornoemd arrest bij de Raad van State.

De Raad van State vernietigt het bestreden arrest bij arrest nr. 221.808 van 18 december 2012 en verwijst de zaak naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij zet het enig middel als volgt uiteen:

(...)

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Mijn verzoeker is nochtans staatloze. Bovendien werd hij bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent, derde kamer, dd. 09.12.2010 erkend als staatloze.

Dat de bestreden beslissing vooreerst het gezag van gewijsde van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent, derde kamer, dd. 09.12.2010 miskent door te stellen dat mijn verzoeker toch nog de Afghaanse of Pakistaanse nationaliteit zou kunnen krijgen. Dat het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent, derde kamer, dd. 09.12.2010 gelding heeft erga omnes, zodat ook de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst vreemdelingenzaken gebonden is aan de beslissing en deze niet meer kan in twijfel trekken. Dat tegen dit vonnis geen enkel rechtsmiddel werd aangevoerd en definitief is. Dat bovendien het openbaar ministerie gehoord werd en dat het openbaar ministerie informatie heeft gevraagd aan de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken, die op die manier eveneens de kans had haar opmerkingen te maken. Dat de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken, niet bij machte is op loutere gezegden een vonnis dat erga omnes geldt in twijfel te trekken.

Dat de bestreden beslissing stelt dat men geen staatloze is, zo men alsnog de nationaliteit van een land zou kunnen verkrijgen. Dat men stelt dat verzoeker ofwel de Afghaanse of Pakistaanse nationaliteit zou kunnen verkrijgen. Dat het Hof van Cassatie bij arrest van 6 juni 2008 (arrestnr. C.07.0385 F) een einde maakt deze discussie. Ten eerste was er de vraag of een persoon die geen enkele nationaliteit bezit maar de daadwerkelijke mogelijkheid heeft om een nationaliteit aan te vragen én te bekomen, als staatloze kan worden beschouwd. Het Hof van Cassatie meent echter dat uit het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de Status van Staatlozen niet kan worden afgeleid dat de hoedanigheid van staatloze kan worden geweigerd omdat betrokkene niet de stappen heeft ondernomen om een nationaliteit die hij verloren had, terug te krijgen. Ten tweede was er de vraag of een persoon die minstens voor een deel zelf verantwoordelijk is voor zijn staatloosheid, als staatloze kan worden erkend. Daarbij werd onder meer gedacht aan personen die vrijwillig en bewust afstand hebben gedaan van hun vroegere nationaliteit. Het Hof van Cassatie meent echter dat uit het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de Status van Staatlozen niet kan worden afgeleid dat de hoedanigheid van staatloze kan worden geweigerd omdat betrokkene niet de "stappen heeft

ondernomen om een nationaliteit die hij verloren was terug te krijgen, zelfs niet omdat hij ze heeft verzaakt".

Dat de bestreden beslissing dan ook deze vaststaande rechtspraak schendt door haar overwegingen. Dat tenslotte de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel onderzoek gedaan heeft naar wat de gevolgen zouden zijn bij terugkeer van mijn verzoeker naar zijn regio. Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen enkel bewijs van onverwijderbaarheid naar voor brengt. Dat mijn verzoeker - als staatloze - wel toegang heeft tot de ambassades, maar dat deze niet bereid zijn attesten af te leveren welke zijn rechten zouden zijn bij terugkeer naar zijn regio en of hij hoe dan ook zou toegelaten worden terug te keren. Telkenmale eist men van het een paspoort voor te leggen, hetgeen hij niet bezit, daar hij staatloze is. Dat mijn verzoeker zo in een vicieuze cirkel zit. Dat de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst vreemdelingenzaken via de diplomatieke kanalen informatie kan inwinnen, maar dit nalaat te doen of toch minstens de resultaten er niet van voorlegt. Dat daarenboven voorbijgegaan wordt aan de attesten van zowel de Pakistaanse als Afghaanse ambassade (stukken 3 en 4) dat hij de nationaliteit van beide landen NIET heeft. (...)"

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"(...) Aangezien verzoeker als enig middel opwerpt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Verzoeker meent dat het gezag van gewijsde is miskend van het vonnis waarbij hij als staatloze werd erkend en meent dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht naar een terugkeer naar zijn regio.

De verwerende partij wenst vooreerst op te merken dat zij geenszins betwist dat verzoeker erkend is als staatloze.

De toestand van apatride heeft echter niet noodzakelijk een verblijfsrecht tot gevolg.

Ook als staatloze blijft verzoeker een vreemdeling in de zin van art. 1 Vreemdelingenwet en op wie de bepalingen van deze wet onverkort van toepassing blijven.

Aldus kan de apatride die niet op regelmatige wijze in België verblijft, zoals in casu verzoeker, worden uitgezet op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet - wat niet in strijd is met het Apatridenverdrag - daar art. 31 van dit verdrag enkel de situatie van een staatloze beoogt die op regelmatige wijze in België verblijft.

De staatloze kan immers niet meer rechten laten gelden dan een andere vreemdeling wiens verblijf in ons land opgehouden heeft regelmatig te zijn.

Immers art. 31 van het Staatlozenverdrag voorziet enkel dat de verdragsluitende staten een rechtmatig op hun grondgebied vertoevende staatloze niet kunnen uitzetten.

Verzoeker verblijft niet rechtmatig meer in het land, zodat zijn erkenning als staatloze geen verblijfsrecht tot gevolg kan hebben dit in tegenstelling met de personen die erkend worden als vluchteling en die uit dien hoofde van een onbeperkt verblijfsrecht kunnen genieten.

Het gaat niet op dat vreemdelingen die zoals verzoeker in casu, in een onwettige situatie in België verblijven gewoon door het eventueel bekomen Van het statuut van staatloze deze onwettige verblijfstoestand zouden kunnen regulariseren.

Een andere behandeling voorzien voor staatlozen t.o.v. andere vreemdelingen zou in strijd zijn met het gelijkheidsbeginsel.

In die zin: arrest dd. 23.02.1996 van de Raad van State (stuk 10):

"overwegende dat de omstandigheid dat verzoeker /'.../ staatloos zou zijn geworden, geen beletsel vormde om hem van het grondgebied van het Rijk te verwijderen, vermits hij langer dan drie maanden in het Rijk verbleef, zonder daartoe gemachtigd te zijn.

Overwegende dat de staatloze aan de algemene reglementering inzake vreemdelingen onderworpen zijn (art. 98 van het [KB dd. 08.10.1991] betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen), hetgeen betekent dat ze moeten gemachtigd worden om in het Rijk te verblijven, wat in deze niet is gebeurd.

Overwegende dat enkel het bekomen van een verblijfsmachtiging, niet de aanvraag ervan, een bezwaar ware geweest om een verwijderingsmaatregel t.a.v. verzoeker te nemen." (onderlijning toegevoegd).

Ook artikel 98 van het K.B. dd. 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de staatloze en zijn familieleden onderworpen zijn aan de algemene reglementering.

Terwijl uit artikel 6 van het Staatlozenverdrag blijkt dat er geen positieve discriminatie ten aanzien van apatriden mag worden doorgevoerd. Een positieve discriminatie ten aanzien van staatlozen zou indruisen tegen de geest van het Staatlozenverdrag. De opstellers van het verdrag zijn er terecht van uitgegaan dat de staatloosheid niet kon aangemoedigd worden.

Het voormelde artikel 6 bepaalt immers dat:

“Voor de toepassing van dit Verdrag houdt de term “onder dezelfde omstandigheden” in, dat een staatloze voor de uitoefening van een recht moet voldoen aan alle eisen (waaronder begrepen die betreffende de duur van en de voorwaarden voor tijdelijk verblijf of vestiging) waaraan hij zou moeten voldoen indien hij geen staatloze was. met uitzondering van de eisen waaraan, wegens hun aard, een staatloze niet kan voldoen”.

Verder laat de verwerende partij vooreerst gelden dat uit art. 9 (oud) van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, duidelijk blijkt dat in lid 2 van dit wetsartikel een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan artikel 9 bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Laatstgenoemd artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van ophoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België.

Verzoeker, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen weerhouden worden, kan zich niet op een ontvankelijke wijze beroepen op art. 9, lid 3 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De door verzoeker aangevoerde elementen, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De bestreden beslissing dd. 29.6.2011 maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen :

(...)

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk wordt geacht.

Er is dus wel degelijk afdoende geantwoord op de door verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging voorgelegde elementen door in de bestreden beslissing te vermelden dat verzoeker met deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheden hebben aangehaald als bedoeld in art. 9 bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, art. 9bis van de wet en het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Verzoekers enig middel is deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond; het middel kan niet worden aangenomen. (...)

2.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.3.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker de schending opwerpt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er dient vooreerst op te worden gewezen dat de toekenning van het statuut van staatloze geen verblijfsrecht met zich meebrengt, zodat verzoeker niet op goede gronden kan aanvoeren dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd louter omwille van het feit dat verzoeker erkend is als staatloze.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing het gezag van gewijsde van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent van 9 december 2010 miskent door te stellen dat hij toch nog de Afghaanse of Pakistaanse nationaliteit zou kunnen verkrijgen. Er dient echter te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat "*betrokkene niet aantoonde dat hij de Pakistaanse of Afghaanse nationaliteit niet zou kunnen verwerven*". In de bestreden beslissing staat bijgevolg niet te lezen wat verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, namelijk dat verzoeker toch nog de Afghaanse of Pakistaanse nationaliteit zou kunnen verkrijgen. In het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Gent van 9 december 2010, dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt, valt te lezen dat verzoeker aantoonde dat hij "*niet de Pakistaanse nationaliteit heeft*" en "*dat hij niet de Afghaanse nationaliteit heeft*".

Zoals hierboven reeds gesteld stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing enkel dat verzoeker niet aantoonde dat hij één van beide nationaliteiten niet zou kunnen verwerven. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat de bestreden beslissing een miskening inhoudt van het gezag van gewijsde van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 9 december 2010. Er wordt in de bestreden beslissing overigens niet betwist dat verzoeker staatloos is. In de bestreden beslissing wordt er tevens op gewezen dat "*uit het feit dat betrokkene geen nationaliteit heeft, (...) echter niet zonder meer (kan) worden afgeleid dat betrokkene ook zijn recht op verblijf in zijn land van gewoonlijk verblijf, namelijk Pakistan, zou verloren zijn of er niet langer zou worden toegelaten.*"

Inzake de rechtspraak van het Hof van Cassatie, wordt opgemerkt dat de verwijzing naar het arrest van 6 juni 2008 niet dienstig is: deze zaak heeft immers betrekking op de weigering van de hoedanigheid

van staatloze aan een vreemdeling omdat hij geen stappen had ondernomen om een verloren nationaliteit terug te krijgen. In de huidige zaak is het statuut als staatloze niet betwist.

Ten slotte voert verzoeker aan dat geen onderzoek werd gevoerd naar “*wat de gevolgen zouden zijn bij terugkeer (...) naar zijn regio*” en dat hij wel degelijk attesten van de Pakistaanse en de Afghaanse ambassade heeft voorgelegd dat hij de nationaliteit van beide landen niet heeft. In dit verband wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat verzoeker niet beschikt over deze nationaliteiten en dat de verwerende partij, in een beslissing die handelt over de ontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, enkel dient te onderzoeken of de aanvrager buitengewone omstandigheden heeft aangebracht waardoor hij de aanvraag niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland, kan indienen. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat dit werd onderzocht. Er diende geen onderzoek te worden gevoerd naar “*wat de gevolgen zouden zijn bij terugkeer (...) naar zijn regio*”.

Verder betwist verzoeker geen van de overige motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een foutieve feitenvinding of dat de motieven kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET